διαθέσητε ἐμὲ αὐτήν, κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν σας. Αἰ λοιπόν! ἔχετε ἄδικον, καὶ πᾶν ὅ,τι ὀνειροπολεῖτε δὲν θὰ πραγματωθῇ!... Ὅσῳ ἀσθενὴς καὶ ἂν εἶμαι, θ' ἀντιστῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις σας. Θὰ μείνετε δὲ ἐν τῷ καθήκοντι ὑμῶν καὶ ἀκουσίως ὑμῶν... Θὰ παραιτηθῆτε ἐκείνου, ὃν ἀγαπᾶτε, καὶ θὰ σεβασθῆτε τὸν σύζυγόν σας.

Καὶ ὑψώσασα τὴν χεῖρα μεθ' ὑπερηφάνου καὶ ἀκλονήτου ἐνεργείας, ἡ νεᾶνις παρέστησε τῇ Σάρρᾳ τὴν οὐρανίαν καὶ ἡρωϊκὴν εἰκόνα τῶν ἀγγέλων ἐκείνων, οἵτινες, εἴς τινας εἰκόνας, ἐνθαρρύνουσι διὰ τῆς παρουσίας των τοὺς μαχητὰς τοὺς κατὰ τῶν δαιμόνων πολεμοῦντας. Ὑψοῦτο αὕτη μεταξὺ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ τῶν θυμάτων της, ἀκτινοβόλος καὶ ἀκαταμάχητος.

Ἡ Σάρρα ᾐσθάνθη ἀδυναμίαν, ἐνέπηξε τοὺς ὀξεῖς ὄνυχάς της εἰς τὰς μετὰ λύσσης συσφιγγομένας χεῖράς της, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιγηλή, ὡς καταβεβλημένη, βαθέως σκεπτομένη.

Εἶτα, μετὰ φρικώδους εἰρωνίας, ἄπληστος ν' ἀνταποδώσῃ τῇ νεάνιδι πάσας τὰς βασάνους, ἃς πρὸ ὀλίγου ἐδοκίμασε,

— Σύ, ἥτις ὁμιλεῖς τόσον ὑπερηφάνως περὶ ἀρετῆς, εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν ὑποχωρεῖς εἴς τι προσωπικὸν αἴσθημα; Ἀγαπᾶς τὸν Πέτρον! Τοῦτο δὲν εἶναι τὸ ἀπόρρητον τοῦ ζήλου σου, ὅπως μοὶ τὸν ἀμφισβητεῖς; Σὺ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἄλλων ποιεῖς ἰδίαν, διότι ἔχεις συμφέρον νὰ κατισχύσῃς.

Ἡ Λευκὴ ἀφῆκε κραυγήν. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ Σάρρα ἐπήδησε μεθ' ἱεροσύλου θράσους, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ψυχῆς της, ὅπως βεβηλώσῃ τὸ τόσον ἁγνὸν αἴσθημα, ὅπερ θρησκευτικῶς διετήρει.

Ἡμάσσετο ἡ καρδία της ἐπὶ τῷ κατενεχθέντι ἀπίστῳ πλήγματι.

— Ναί, τὸν ἠγάπων, εἶπε, καί, ἄνευ ὑμῶν, θὰ ἤμην εὐτυχής, ἀλλ' εὑρέθητε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, καί, τόρα, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὑπάρχουσιν ἀναμνήσεις, ἃς οὐδὲν δύναται ν' ἀπαλείψῃ. Αὐτός, οὗτινος ἔπλαττον τὸν τύπον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπερηφανείας, ἔπεσεν, ἐξηυτελίσθη πρὸ τῶν ὀμμάτων μου. Ἐνδεχόμενον, ὑμεῖς καὶ ἐγώ, νὰ μὴ ἐννοῶμεν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀδύνατον ν' ἀγαπᾷ τίς τινα χωρὶς νὰ τὸν ὑπολήπτηται.

— Ἰδοὺ ἀκριβῶς ὁ ψυχρὸς καὶ σοφιστικὸς παρθενικὸς ἔρως σου! ἀνέκραξεν ἡ Σάρρα. Σὺ ἀξιοῖς ὅτι διευθύνεις τὴν καρδίαν σου, ἀντὶ νὰ σύρησαι ὑπ' αὐτῆς. Σὺ δὲν εἶσαι ὑποτεταγμένη καὶ ἀφωσιωμένη αἰχμάλωτος τοῦ ὃν ἀγαπᾶς. Θέλεις ν' ἀπομακρυνθῇς ἀπ' αὐτοῦ, νὰ τὸν δικάζῃς καὶ νὰ τὸν καταδικάζῃς. Ὁ ἔρως ὅμως ὁ ἰδικός μου εἶναι πολὺ διάφορος. Ὁ ὑπ' ἐμοῦ ἀγαπώμενος δύναται ν' ἀποβῇ ἄτιμος, θέλω τὸν ἀγαπᾷ εἰσέτι· δύναται νὰ μισῆται καὶ περιφρονῆται ὑφ' ὅλης τῆς γῆς, θὰ τὸν ὑπερασπισθῶ καθ' ὅλης τῆς γῆς. Ἀδιάφορον ὅ,τι ἔπραξεν. Ἀρκεῖ ὅτι αὐτὸς τὸ ἔπραξε, ἵνα τὸν συγχωρήσω!

Ἀλλὰ σὺ ἀπατᾶς σεαυτήν, ἢ μᾶλλον ζητεῖς νὰ μὲ ἀπατήσῃς. Ὑπάρχει ἐν τῷ σφάλματι τοῦ Πέτρου γόητρόν τι, ὅπερ σὲ ἕλκει ἄκουσαν πρὸς αὐτόν. Ἀντὶ νὰ τὸν ἀπωθῇς, προσκολλᾶσαι εἰς αὐτόν. . . Ὁμιλεῖς ὑψηλοφώνως περὶ σεβασμοῦ καὶ καθήκοντος . . . Ἀλλ' ὑποκρύπτεις τοὺς σκοπούς σου . . . Ὅ,τι ἐπιζητεῖς, εἶναι ὁ Πέτρος! Καὶ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀφοσιώσεως δῆθεν ἠθέλησας νὰ μοὶ τὸν ἀφέλῃς!

Ἡ Σάρρα ἤρξατο νὰ γελᾷ σαρδονίως.

— Ἔσο συνετή, ἐξηκολούθησε, μὴ φαντάζου ὅτι δύνασαι ν' ἀποβῇς ἀντεράστριά μου. Δὲν λησμονεῖ εὐκόλως ἀνήρ, γυναῖκα ὡς ἐμέ. Καὶ ἂν ὁ Πέτρος σὲ ἀγαπήσῃ ἐπί τινας ἑβδομάδας, ἡ ἀνάμνησις ἐμοῦ θὰ δεσπόζῃ πάντοτε αὐτοῦ, καὶ θὰ τὸν ἐπαναγάγῃ εἰς ἐμέ.

— Νομίζω, εἶπεν ἡ Λευκὴ μετὰ πραότητος, ὅτι ἔχετε ἀρκετὴν δύναμιν ὅπως προξενήσητε τὴν δυστυχίαν μου ... Ἀλλ' ἴσως θὰ εἶμαι ἐγὼ τὸ μόνον θῦμά σας. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, χρεωστῶ νὰ ὑποστῶ πάντα.

Ἐγένετο σιγή. Ἡ Σάρρα εἰς ὅλην τὴν σφοδρότητα τοῦ πάθους της ἀφεθεῖσα ἐξηκόντισε θανάσιμα βλέμματα κατὰ τῆς ἀντιπάλου της. Ὠμίλει ὑψηλοφώνως, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, καὶ ἔλεγε τὰς φράσεις ταύτας:

— Αὐτὴ ἡ κόρη εἶναι ἐκ μαρμάρου!... θὰ διατελῇ ἀδρανὴς καὶ πεπηγυῖα... Οὐδὲν θὰ ἐπιτύχω ἐξ αὐτῆς!... Ἄχ! διατί δὲν ἀφῆκα τὸν Πέτρον ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀφρικήν; Αὕτη δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε... Θὰ εὕρισκεν ἴσως ἐκεῖ τὸν θάνατον! Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ θάνατος συγκρινόμενος πρὸς τὴν ἀπιστίαν του; Αὐτὸς εἰς ἄλλην γυναῖκα!...

Ἔτριζε τοὺς ὀδόντας, ἡ δὲ μορφή της ἐγένετο ὠχρά, ὡσεὶ ἅπασα ἡ χολή της διεχύθη εἰς τὸ αἷμά της. Ὑπέφερε δεινῶς. Ἀφεῖε κραυγάς, καὶ ἐβάδιζε τυχαίως ὡς παράφρων. Ἡ Λευκὴ ἐθεώρησεν αὐτὴν μετὰ τρόμου καὶ σχεδὸν μετ' οἴκτου.

Ἰδοὺ ποῦ τὸ ἔνοχον πάθος ἠδύνατο ν' ἀγάγῃ γυναῖκα! Τέλος γαληνιωτέρα γενομένη ἔστη παρὰ τὴν Λευκήν· δὲν ἠπείλει πλέον, ἀλλ' ἔτεινε πρὸς τὴν νεάνιδα ἱκετευτικὰς χεῖρας. Καὶ δακρυχέουσα:

— Μὴ μὲ ὠθεῖς εἰς τὰ ἄκρα, σὲ παρακαλῶ, εἶπε, φείσθητί μου, βλέπεις τί ὑποφέρω!... Ἔσω ἐπιεικής! Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἀρετὴ δέον νὰ εἶναι εὔσπλαγχνος. Οὐδέποτε σ' ἐκακοποίησα... Διατί θέλεις νὰ μὲ βλάψῃς; Παραιτήθητι τοῦ γάμου τούτου... Δὲν δύναμαι νὰ τὸν φαντασθῶ τελούμενον....

— Ἀλλ' εἶναι ἡ μόνη ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός σας, ἣν δυνάμεθα νὰ παράσχομεν εἰς τὸν σύζυγόν σας... Ἂν ὀπισθοδρομήσῃ τις πρὸ τούτου, αἱ ὑπόνοιαί του θὰ λάβωσιν αὖθις ὑπόστασιν. Καὶ τὸ τοιοῦτον εἶναι θάνατος δι' αὐτόν.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ι. Π. Γεωργαντοπουλος

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

—

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ

Οἱ ἐκ *Πύργου* κκ. **Ἰω. Σπετσέρης** καὶ **Νικ. Α Λογοθέτης** παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ ΣΤ' ἔτους.

κυρίαν Ἑλένην Κ. Ρουφογάλη καὶ κκ. Κ. Γλαυκωπίδην, Π. Ν. Ρέλαν, Ἰωάννην Νικολαΐδην καὶ Γ. Εὐστρατιάδην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Ἰω. Νάκον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Σειρὰ «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» ἀπεστάλη. — κ. Εὐάγγελον Ραλλάτον *Ὀδησσόν*. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ πράξωμεν εἶνε νὰ σᾶς διακόψωμεν τὰ «Ἐκλεκτά» καὶ νὰ σᾶς εὐχηθῶμεν καλὴν χώνευσιν. Εἶσθε εὐχαριστημένος; — κ. Α. Βλαχόπουλον *Κων/πολιν*. Ἀριθμὸς 49 καὶ Ἡμερολόγιον Σκόκου ἀπεστάλησαν. Μᾶς ὀφείλετε ἔτι δρ. 1, διότι διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἕνεκα τῶν ταχυδρομικῶν, λογίζονται εἰς φρ. χρυσᾶ. — κ. Μ. Χ. *Μεσολόγγιον* Δημοσιευθήσεται ἐγκαίρως. — κ. Κ. Μηλλιαράκην. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἀναστ. Ἀναστασιάδην. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 20. Ἡμερολόγια κ. Σκόκου καὶ Ἡμεροδείκται ἀπεστάλησαν. Ἐπιστολή σας ἐδόθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Γ. Παναγίδην. Σειραὶ «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Μενεξῆν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 50 ἔτι φύλλων Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων».

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ

ὡς κάλλιστον καὶ εὐθηνότατον ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικῶς καλλιτεχνικὸν καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του, διὰ τὴν ποικιλίαν, τὴν χάριν καὶ πρωτοτυπίαν του, τὸ ποιητικὸν δῶρον τοῦ κ. Ι. Τσακασιάνου. Τόμος κομψός, καλλιτυπώτατος, ζηλευτός, ἐκ 312 μοσχοβολισμένων σελίδων, μετὰ πλουσιωτάτου ἐξωφύλλου, δυνάμενος νὰ φέρῃ τέρψιν καὶ στολισμὸν ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ, ἀποκτᾶται ἀντὶ **δρ. 1.50,** καὶ χρυσόδετος ἀντὶ **δρ. 2,** προστιθεμένων διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις λεπτ. 25 διὰ ταχυδρομικά. Ἐν αὐτῷ μετὰξὺ τῶν 145 εὐτραπέλων καὶ σοβαρῶν ἀσμάτων του, εἰς τὰ πολυχαριτωμένα τραγουδάκια τῆς κιθάρας ἀπαντᾷ κάνεις καὶ τὰ δημοτικώτατα ἤδη καταστάντα:

«Ἄχ, πῶς 'μπορεῖς κι' ἀλλάζεις τὴν καρδιά σου»,
«Γιατί πονῶ καὶ κλαίω νὰ μάθῃς μ' ἐρωτᾷς;»
«Ἄχ, γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω»,
«Θυμήσου, ἄσπλαχνη, τὸν ἔρωτά μας»,
«Ρίχνω ἐπάνω σου ἕνα βλέμμα 'ποῦ ἡ ψυχή μου [ἐπιθυμεῖ»,
«Τῆς γῆς τὰ πλάσματα ἀποσταμένα, στοῦ ὕπνου [γέρνουνε τὴν ἀγκαλιά»,
«Μία μόνον ποθῶ καὶ λατρεύω 'ποῦ τὸν κόσμο στο- [λίζει ἡ μορφή της»,
«Εἰς τὸ γιαλὸ ἐκαθόμουνα προχθὲς τὸ μεσημέρι»,
«Τῆς ταλαίπωρης ψυχῆς μου τραγουδῶ τὸ μυστικό»,
«Ἄχ, καὶ γιατί νὰ μὴ μπορῶ, ἀφρόπλαστε φο- [νῆᾶ μου,

καὶ τόσα ἄλλα, μὲ τὰ ὁποῖα, βοσκοπούλαις καὶ μοδιστρούλαις, ἡ δεσποινὶς τοῦ σαλονιοῦ καὶ ὁ νυχτοτραγουδιστὴς τῆς κιθάρας, χρόνια τόρα γλυκονανουρίζουν τῆς καρδούλας τους τὰ πάθη. Δι' αὐτὸ ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὰ ποιήματα τοῦ κ. Τσακασιάνου

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ!

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.*